

да се надбѣгваме!

— Хайде!

Хукналь Заю. Стигналь на другия край. Засмѣль се Ежко насреща му и рекълъ:

— Ехе, Зайо, кривокрачко пакъ те напревари!

— Чудно нѣщо! — рекълъ Заю. — Тѣй юнашки тичахъ и пакъ не сполучихъ! Но трети пѣтъ ще те изпреваря. Хайде пакъ да тичаме!

— Хайде!

Хуква Заю. Тича като вѣтъръ. Но братѣтъ на Ежка отново го среща. Засрамиль се Заю и назадъ се върналь. Присрещналь го Ежко, спрѣль го и му рекълъ:

— Какъ си, бързокрачко!

— Не ме питай, братко! — отговориль Заю и се скриль въ гората.

Левъ Толстой

БАБИНИТЪ ОЧИЛА

Сложилъ си е Любо скришомъ бабинитѣ очила.

Презъ тѣхъ буквитѣ се виждатъ като бобени зърна.

Гледа Любо, мига, срича, и се пипа за носа.

Колко ли му тѣ приличатъ, колко ли е милъ сега!

Но кой писна подъ кривата? Трепна храбриятъ юнакъ. Зърна той презъ очилата мишка като котаракъ.

Хвърли хубавата книжка, хукна Любо, закрещя:

— Бабо, бѣгай! Каква мишка въ стаята видѣхъ сега!

Емиль Кораловъ